

Jiří Weigl: Ukrajinská válka po bitvě o Bachmut

[pz prvnizpravy.cz/zpravy/politika/jiri-weigl-ukrajinska-valka-po-bitve-o-bachmut](https://prvnizpravy.cz/zpravy/politika/jiri-weigl-ukrajinska-valka-po-bitve-o-bachmut)

<< **GLOSA** >> V kakofonii proukrajinské propagandy, kterou mediální mainstream a vládní politici zahlcují veřejný prostor, je téměř nemožné získat reálný obrázek situace v této ruskou agresí těžce zkoušené zemi a vést o tom diskusi.

Jiří Weigl

30. května 2023 - 02:20

Vyjadřovat jiný názor než oficiální se stává nebezpečným a dokonce vidíme snahy takové názory kriminalizovat. Rozpoutávaná hysterie kolem války na Ukrajině se tak stává hrozbou pro naši demokracii, píše Jiří Weigl v glose na webu [Institutvk.cz](https://institutvk.cz).

Přesto se pokusím nad posledním vývojem v ukrajinské válce trochu zamyslet a zaspekulovat si nad následujícím vývojem.

Ukrajina dobytím Bachmutu ruskými wagnerovci utrpěla těžkou porážku. To je neoddiskutovatelný fakt, který nemůže zakrýt povyk ukrajinských politiků a celé mezinárodní proukrajinské fronty o fiktivních ložiscích odporu na území města a obklíčení Bachmutu z křídel ukrajinskou armádou. Každý, kdo vývoj osmiměsíční krvavé bitvy sledoval (a internet k tomu poskytoval množství příležitostí), mohl vidět trvalý postup ruských jednotek vytlačujících ukrajinské obránce na západní okraj města. Ten se neustále zmenšoval a řadu týdnů představoval pouze úzký proužek na nejzazším západě, až byl někdy kolem 20. května dobyt Bachmut celý.

Naše hlavní média o takovém vývoji samozřejmě neinformovala a v rozporu se skutečností neustále hlásila ukrajinská vítězství a odražené ruské útoky. Teď se těší vysokými ruskými ztrátami v této bitvě a spekulují o „geniální“ ukrajinské strategii - prý jako ve Stalingradu za druhé světové války vyčerpat útočníka, a pak jej dorazit útoky z boků. Myslím, že v těchto úvahách je přání otcem myšlenky.

Podle mě Bachmut Ukrajincům potvrdil jinou skutečnost, a to, že v otevřené bitvě nejsou stále schopni Rusy porazit. Potvrdilo se to před rokem v Mariupolu, potvrdilo se to v bojích o Severodoněck a Lisičansk. V Bachmutu utrpěly obří ztráty obě strany a platí, že v takovém případě více utrpěla strana slabší, protože je hůře nahrazuje. A takovou stranou je v konfliktu Ukrajina. Proto je pro ni porážka v Bachmutu tak těžká.

V současnosti celá propagandistická proukrajinská fronta spekuluje o nadcházející ukrajinské protiofenzívě, která prý smete Rusy a osvobodí jimi okupovaná území. Hovoří o ní ukrajinští vojáci i politici, je trvalým tématem všech debat o dalším vývoji války. Nikdo se však

v tendenčním proukrajinském vítězném pokřiku nezamýšlí nad skutečnou povahou dosavadních „slavných“ ukrajinských vítězství a nad reálnými možnostmi, jak docílit tu kýženou vojenskou porážku Ruska, kterou si celý Západ včetně českých vrcholných politiků dal za verbální cíl (alespoň pro veřejnost).

Roček: Válečnický balet v Bachmutu hledá primabalerínu

Je skutečností, že s výjimkou odražení ruského pokusu o obsazení Kyjeva na samém počátku války došlo ke stažení ruských vojsk na jejich současné linie nikoliv v důsledku drtivých porážek od ukrajinské armády v otevřených bitvách, ale z vlastního rozhodnutí ruského velení. Rusko na Ukrajině vede skutečně velmi podivnou válku, jejímuž smyslu a cílům lze velmi obtížně porozumět.

Již samo napadení druhé největší evropské země s velmi malou armádou o méně než 200 000 mužích nesvědčí o záměru Ukrajinu okupovat. Rusko hovoří o „speciální vojenské operaci“ s tím, že válka by vypadala jinak. Na Západě je jeho neschopnost rychle zvítězit nad mnohem slabším protivníkem předmětem trvalého posměchu, ale není jasné, co vlastně Rusko svou operací ve skutečnosti sleduje. Evidentně nestojí o velké frontální tažení ve stylu druhé světové války.

Ukrajina je totálně závislá na dodávkách téměř všeho ze Západu a musí řešit nesmírně obtížné logistické problémy zásobovat svá vojska na východě téměř vším po trase dlouhé téměř tisíc kilometrů od svých západních hranic. Rusové poněkud nepochopitelně tento handicap nijak zásadně nevyužívají. Vzhledem ke svým kosmickým satelitům a páté koloně na Ukrajině musejí o pohybu všech sil a dodávek materiálu detailně vědět, přesto z nějakého důvodu umožňují, aby fungovala železniční a silniční doprava, mosty přes

řeky atd. Ve svých zimních útocích na energetickou infrastrukturu ničili pouze rozvodná zařízení, nikoliv však samotné klíčové elektrárny. Ve zpravodajství o ruském raketovém ostřelování ukrajinských měst můžeme číst o odpálení stovky raket a na obrazovkách vidíme zničené budovy, ale slyšíme pouze o 3 zraněných lidských obětech atd. Rusko vede velmi podivnou válku, krvavou a zničující, ale nikoliv nasazením. Na jeho straně zatím hlavní tíhu bojů nesly narychlo vytvořené skupiny wagnerovských žoldnéřů a jednotky sestavené z příslušníků sibiřských a kavkazských národů Ruska. Zdá se, že vlastní ruská armáda na Ukrajině zdaleka nenasadila své hlavní síly.

Před Ukrajinou teď stojí perspektiva dlouhé vyčerpávající války, na kterou zřejmě sází Rusko. Masivní rozhodující protiofenzíva, o které všichni hovoří, pravděpodobně není cestou, jak Rusko porazit. Kdyby tohoto cíle mohla dosáhnout polozbankrotovaná Ukrajina, disponující dvěma či třemi stovkami starších tanků a letadel různé provenience, potom by NATO a naše usilovné zbrojení neměly žádný smysl. Rusko by bylo bezmocným papírovým tygrem, a tím určitě není. Navíc je zde jeho jaderný arzenál, jehož nasazení v případě dramatických porážek na bitevním poli nemůže nikdo vyloučit. Rusko vede opravdu podivnou válku a bláznivá hysterie ovládající naši politiku i mediální mainstream není nejlepší rádkyní, jak jeho záměry odhadnout.

V Bachmutu si ukrajinské vedení znovu potvrdilo, že v otevřeném boji zvítězí jen velmi těžko, a je zjevné, že ani USA nebudou schopny udržovat takto velkou zemi ve válce věčně. Při hledání variant postupu se však ukrajinští velitelé a jejich američtí mentoři nepochybně dívají i do historie. Mnoho zemí a vojevůdců v dějinách stálo před problémem, jak čelit silnějšmu nepříteli, s nímž se nemůžou utkat v otevřené bitvě a porazit ho. Přesto však našli způsob, jak zvítězit.

Například staří Římané ve druhé punské válce museli čelit jednomu z největších vojevůdců historie kartaginskému Hannibalovi, který je překvapil svým slavným tažením přes Alpy ze Španělska do Itálie, kde je hned porazil ve třech slavných bitvách u Ticina, Trebie a Trasimenského jezera. Řím propadl panice a zvolil diktátorem patricia Quinta Fabia Maxima, který zásadně změnil taktiku boje, a místo rozhodující bitvy se rozhodl velkého soupeře vyčerpat trvalými drobnými útoky a vyhýbal se zničující rozhodující bitvě. Slavil s tím úspěchy, Hannibalova vítězství se rozplývala, ale přízeň svých krajanů si za to nezískal. Dostal přezdívku Váhavec (Cunctator), ve funkci skončil a jeho nástupci vedli římské legie do katastrofy v bitvě u Kann. Římané se museli vrátit k Cunctatorově taktice a nakonec zvítězili.

Podobně maršál Kutuzov neporazil Napoleona při jeho tažení do Ruska v rozhodující bitvě, ale vyčerpáním promyšlenou ústupovou taktikou. Jsem přesvědčen, že ukrajinské politické a vojenské velení uvažuje podobným směrem.

Nedávný útok ukrajinských komand označených za ruské protiputinovské partyzány na Bělgorodskou oblast za hranicemi Ruska předznamenává podle mého soudu charakter následující etapy ukrajinské války. Ruská vojska na frontě zatím aktivitou nehýřila, ale připravovala se na odražení chystané ofenzívy. Rusko má pocit, že čas hraje v jeho prospěch.

Teď budou Rusové mít problém s neustálými drobnými útoky komand a dronů přes ruskou hranici, které budou zneklidňovat ruské civilní obyvatelstvo a vytvářet tlak na vojenské kapacity chránící tisíc kilometrů dlouhou hranici. Stejně tak život na okupovaných územích bude probíhat pod neustálou hrozbou drobných útoků a výpadů, které budou Rusko vyčerpávat.

Zkrátka, po Bachmutu musí Ukrajina najít udržitelnou strategii pro další pokračování konfliktu, který bude zjevně dlouhodobý. Pokud nechce neúměrně riskovat porážku ve velké protiofenzívě, přenesení bojů na ruské území drobnými útoky tzv. partyzánů se jeví jako taktika, která může ruskému vedení přinést mnoho problémů a může vytvořit na ruské straně poptávku po ukončení konfliktu. Podlehne-li naopak ukrajinské vedení touze po velkém vítězství na bitevním poli, hrozí, že dopadne jako v Bachmutu. Každopádně válka na Ukrajině zřejmě brzy neskončí.

(rp,prvnizpravy.cz,institutvk.cz,foto:arch.)

**Líbil se Vám tento článek?
Nezávislost naší redakce můžete podpořit peněžitým darem převodem na účet**

43-8974200277/0100

Pro platby ze zahraničí: IBANCZ5601000000438974200277
BIC / SWIFT kódKOMBCZPPXXX

Děkujeme, že nás podporujete!

